

Arrest

nr. 132 777 van 4 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat OVENEKE loco advocaat S. MANESSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Marokkaan afkomstig uit Tinghir. Eind 2009 begin 2010 werd u door onbekende mannen gedwongen om in een auto te stappen en meegevoerd naar een onbekende plaats waar u gevraagd werd dat u zich bij terroristen zou aansluiten. Daar u in de toeristische sector (Hotel Les Deux Tours) werkte zou het immers voor u gemakkelijk zijn om toeristen te doden. U weigerde daarop in te gaan waarop de terroristen uw telefoonnummer pakten en u lieten gaan. Een aantal dagen nadien kreeg u een telefoontje en werd u nogmaals gevraagd u bij de terroristen aan te sluiten. Nadien

ging u op een ander adres in Marrakech wonen en vond u werk in het hotel "les Terres Barca", waar u een aantal maanden werkte. Ondertussen had u kennis gemaakt met een Belgische dame met wie u in Marokko trouwde. In november 2011 reisde u in het kader van een gezinshereniging naar België. In België kreeg u echtelijke problemen en in februari 2011 [lees: 2013] werd uw verblijfstitel ingetrokken. Daar u illegaal in het land verbleef werd u op 2 augustus 2014 opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 6 september 2014 werd een eerste keer geprobeerd u naar Marokko te repatriëren, doch u verzette zich hiertegen. Een nieuwe repatriëring was voorzien op 11 september 2014, doch deze werd geannuleerd omdat u op 10 september 2014 in België asiel aanvraagde. U vreest bij een terugkeer naar Marokko opnieuw problemen te krijgen met de terroristen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u uw land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming zou lopen.

Uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw problemen met de terroristen zijn immers niet eensluidend. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u **eind 2010** op weg naar huis werd aangehouden door onbekende mannen die u dwongen **in een auto te stappen** waarop ze u meenamen naar een onbekende plaats, waar u werd gevraagd zich aan te sluiten bij hun groepering (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken punt 3; vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dat u **eind 2009 begin 2010** door onbekenden werd aangesproken om zich aan te sluiten bij hun groep om toeristen te doden. Op de vraag of u in een auto moest stappen antwoordde u **ontkennend**. Wanneer u werd geconfronteerd met uw verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken daaromtrent aflegde, stelde u plots dat u wel in een wagen moest stappen, waarop u werd meegenomen naar een onbekende plaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p.4). Bovenstaande tegenstrijdigheden raken de kern van uw asielaanvraag en ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Verder verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u na bovenvermelde feiten op een andere plaats in Marrakech ging wonen en werk vond in het hotel "Les Terres Barca" (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Vooreerst houdt het geen steek dat u verklaarde dat u specifiek omdat u in de toeristische sector werkte door terroristen werd geïdoleerd en desalniettemin na uw problemen opnieuw in een hotel in dezelfde stad ging werken. Dat dit hotel in een ander deel van de stad ligt en dat u geen ander werk dan in de toeristische sector kunt vinden kan niet overtuigen. Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal betreffende de tijdstippen waarop u respectievelijk in het hotel "Les Deux Tours" en het hotel "Les Terres Barca" werkte niet gelijklopend. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het CGVS dat u eerst voor het Hotel "Les Terres Barca" werkte en nadien voor het hotel "Les Deux Tours" (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Nadien in het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u echter zoals hierboven reeds werd uiteengezet het tegenovergestelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Opmerkelijk is dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gewag maakt van uw werk als redder in een hotel "L'editeur" en dat u na uw problemen met terroristen terugkeerde naar uw geboorteplaats Tinghir, waar u tot aan uw vertrek uit Marokko verbleef (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken vraag 12; Vragenlijst punt 3; vraag 5). Verder zijn uw verklaringen in het algemeen eerder vaag. Zo weet u niet op welke adressen u in Marrakech verbleef terwijl u toch volgens uw verklaringen een tiental jaren in Marrakech heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Ook de adressen van de hotels waar u beweerde te hebben gewerkt waren u onbekend (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook over de terroristen met wie u problemen zou kennen wist u zeer weinig te vertellen. Zo wist u niet tot welke organisatie zij behoren. Tijdens een telefoontje zouden zij een naam genoemd hebben maar die bent u vergeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag indiende. U vroeg pas in België asiel aan nadat in september 2014 een repatriëringspoging mislukte, dit terwijl u reeds sedert november 2011 in België verbleef en u hier sedert einde februari 2013 illegaal bent. Van een asielaanvraag die een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van zijn land van herkomst kan worden verwacht dat hij onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, de bescherming inroept van het land waar hij aankomt of in uw geval vanaf het ogenblik dat u in België illegaal was en het risico liep om naar

Marokko te worden teruggestuurd. Dat u daar in gebreke bleef ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In zijn verzoekschrift van 20 oktober 2014 voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van *"het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en bijgevoegd protocol van 31.01.1967 betreffende het statuut van vluchteling"*, van *"het principe van een goede administratie"* en *"de duidelijke en manifeste beoordelingsfout"*.

Verzoeker is van oordeel dat hij doorheen zijn verklaringen wél *"een gegronde vrees voor vervolging heeft te doen gelden dat steeds actueel is op grond van artikelen 48/3 en 48/4"* en dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden verleend.

Aangaande de aangehaalde tegenstrijdigheden betreffende de plaats en het ogenblik waarop hij door de terroristen aangesproken werd, voert verzoeker aan *"dat er van zijnentwege geen formele en pertinente tegenstrijdigheid bestaat die het geheel van zijn asielrelaas in het gedrang zou brengen"*. Hij legt uit dat *"de zeer gedetailleerde beschrijving over het ogenblik, de plaats en het verloop van de feiten aangehaald tijdens zijn verhoor ten opzichte van de vragenlijsten niet als tegenstrijdigheden kunnen beschouwd worden als men weet dat een verhoor bestaat in het aanvoeren van zoveel mogelijke nauwkeurigheden over de grond van zijn vrees"*. Volgens verzoeker betreft *"een duidelijke beoordelingsfout"* van de commissaris-generaal *"die volledig zijn motivering ten opzichte van het geheel van de aangehaalde argumenten van verzoekende partij in het gedrang brengt"*. Hij betwist *"de ongegronde en niet gefundeerde gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal als zouden fundamentele tegenstrijdigheden gerezen zijn tussen zijn verklaringen voor de DVZ en diegene afgelegd voor het Commissariaat -Generaal"*.

Wat zijn werkplaatsen betreft, herhaalt verzoeker dat hij ten gevolge van zijn problemen verplicht was van werkplaats te veranderen om te trachten te ontsnappen aan zijn problemen met de terroristen. Hij verduidelijkt dat de eerste werkplaats waar hij voor de eerste maal aangesproken en bedreigd werd het hotel *"Les Terres Barca"* is, dat hij vervolgens de keuze maakte zijn voorgaande woon- en werkplaats te verlaten voor hotel *"Les Deux Tours"*, beiden aan een ander uiteinde van de stad gelegen.

Dat verzoeker *"na bijna tien jaar in Marokko heeft kunnen overleven na problemen gehad te hebben met de terroristen"*, wijt hij aan het feit *"dat hij verplicht was in zijn geboorteplaats zijn toevlucht te zoeken omdat hij een andere keuze had"*. Hij vraagt zich af: *"Is dit verborgen leven op zichzelf niet al een vorm van vervolging ?"*.

Verzoeker stelt nog dat het laattijdig karakter van zijn asielaanvraag *"geenszins de inadequate motivering van de Commissaris Generaal kan rechtvaardigen"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *"nietig te verklaren"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker, gezien (i) hij pas asiel aanvraagde in België nadat in september 2014 een repatriëringspoging mislukte, terwijl hij reeds sedert november 2011 in België verbleef en hier sinds einde februari 2013 illegaal is; (ii) de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over het begin van zijn problemen met de terroristen (vragenlijst 3.5; gehoor, p. 3-4) en over zijn werk in hotels (gehoor, p. 2, 4; verklaring 12; vragenlijst 3.5); (iii) verzoekers onaannemelijke onwetendheid over zijn verblijfplaatsen in Marrakech (gehoor, p. 1-2), over de adressen van de hotels waar hij gewerkt zou hebben (gehoor, p. 2) en over de terroristen die hij beweert te vrezen (gehoor, p. 4).

De stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het laattijdig karakter van zijn asielaanvraag *“geenszins de inadequate motivering van de Commissaris Generaal kan rechtvaardigen”*, is niet dienstig. De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker pas asiel aanvraagde na een mislukte repatriëringspoging in september 2014, geeft dan ook aan dat verzoeker die sinds november 2011 in België verbleef en hier sinds einde februari 2013 illegaal is, internationale bescherming niet noodzakelijk achtte. Dit ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

Verzoekers verklaringen kunnen dit enkel bevestigen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, aangaande de tegenstrijdigheden betreffende de plaats en het ogenblik waarop hij door de terroristen aangesproken werd, aanvoert *“dat er van zijnentwege geen formele en pertinente tegenstrijdigheid bestaat die het geheel van zijn asielrelaas in het gedrang zou brengen”* gezien *“de zeer gedetailleerde beschrijving over het ogenblik, de plaats en het verloop van de feiten aangehaald tijdens zijn verhoor ten opzichte van de vragenlijsten niet als tegenstrijdigheden kunnen beschouwd worden als men weet dat een verhoor bestaat in het aanvoeren van zoveel mogelijke nauwkeurigheden over de grond van zijn vrees”*, stelt de

Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij eind 2010 op weg naar huis werd aangehouden door onbekende mannen die hem dwongen in een auto te stappen (vragenlijst 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweert dat hij eind 2009 of begin 2010 door onbekenden werd aangesproken om zich aan te sluiten bij hun groep om toeristen te doden, maar dat hij niet in een auto moest stappen (gehoor, p. 3-4). Hieruit kan enkel blijken dat de feiten niet door verzoeker werden ervaren, of werden besproken of overlegd met derden en dus zuiver theoretisch zijn.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De incoherenties in verzoekers verklaringen omtrent de aanleiding van zijn problemen ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

De uitleg in zijn verzoekschrift dat verzoeker ten gevolge van zijn problemen verplicht was van werkplaats te veranderen om te trachten te ontsnappen aan zijn problemen met de terroristen, dat de eerste werkplaats waar hij voor de eerste maal aangesproken en bedreigd werd het hotel "Les Terres Barca" is en dat hij vervolgens de keuze maakte zijn voorgaande woon- en werkplaats te verlaten voor hotel "Les Deux Tours", doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor aanvankelijk verklaarde dat hij eerst voor het Hotel "Les terres Barca" werkte en nadien voor het hotel "Les Deux Tours" (gehoor, p. 2), doch nadien het tegenovergestelde aangaf (gehoor, p. 4), en op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer enkel gewag had gemaakt van zijn werk als redder in een hotel "L'editeur" en beweerde dat hij na zijn problemen met terroristen terugkeerde naar zijn geboorteplaats Tinghir (verklaring 12; vragenlijst 3.5).

Een louter herhalen van één versie van de feiten in zijn verzoekschrift, zonder elementen aan te voeren die de tegenstrijdigheden verklaren, is niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK